

"Теплінь. Весна іде!" —  
Сказала так бабуся.  
Весна іде? Та Де?  
Коли в вікно дивлюся —

Аж справді йде весна.  
Ось стала біля ставу,  
Всміхнулася ясна  
І кинула купаву.

Купава розцвіла,  
На хвилях загойдалась.  
Весна ж у ліс пішла,  
Ішла і усміхалась.

Дерева ожили!  
Весна їх всіх вітала  
І листом із поли  
Їх рясно обсипала.

Берізці молодій  
Сережки почепила,  
Билиночці блідій —  
Дзвіночок, щоб дзвонила.

Дарунки роздала,  
З усіми попрощалась,  
І в поле, в степ пішла,  
Ішла і усміхалась.

Прийшла. Важкий мішок  
З плечей своїх зложила  
І тисячі пташок  
В широкий степ пустила.

І степ загомонів,  
Почулись співи, крики.  
Взялися до смичків  
І коники-музики.

Там перепел: "Ха-вав!"  
Там "бу-бу!" над водою.  
Цупке щось дерти став  
Деркач між осокою.

В повітрі, мов квітки,  
Метелики літали.  
Гули джмелі, бджілки  
І меду скрізь шукали.

Та світу вже весна  
Не бачила й не чула,  
Давно уже вона  
Натомлена заснула.